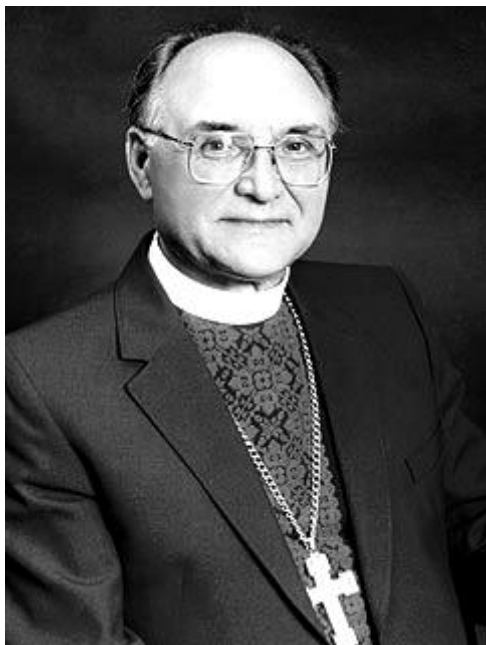


## ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ІВАНУ ШЕВЦІВУ

Старі латиняни лишили нам чимало мудрих думок, щоб ними стрічати життєві події, питання, труднощі чи й радощі. Між ними одна ось така: "De mortuis aut bene aut nihil", що в перекладі звучить: "Про покійників говорім добре, або нічого". Думка похвальна і шляхетна. Церква своєю Літургією співає зі щирою призадумою і молитовним проханням "Вічная нам"ять", композитори творять глибоко змістовні мелодії, а інструменти з болем-плачем і з надією доповнюють і висловлюють щирі почування і побажання великого і вічного добра в Господі для покійного...

В Австралії 21 березня помер по довгих і важких терпіннях священник отець Іван Шевців. Я з ним провів сім років (1945-1952) студій в Римі, два роки душпастирської праці в Англії (1956-1958), а потім наші



дороги розійшлися на велику віддаль. Я залишився в Англії, а в 1975 році Церква перекинула мене знову до Риму, а о. Іван залишився до своєї смерті в Австралії. В тому не короткому часі було між нами тільки кілька коротких зустрічей, ми загрузли у наших фронтах праці. Те, що я тут опишу, буде сказане на основі тих років спільного життя і праці з Іваном Шевцівим.

Отець Іван народився 1-го листопада 1926 року в селі Гарбузові біля Зборова на кордоні Тернопільщини з Поділлям, потім батьки його переїхали в Бродівський район в село Лукавець, де він закінчив початкову школу. Середню школу пройшов він у малій Духовній Семінарії у Львові в роки війни підчас німецької окупації. Закінчивши її у 1944 році, зголосився до Дивізії "Галичина". Після її розгрому під Бродами і після короткого рекрутського вишколу був прилучений до сотні зв'язку-радистів. Війну закінчив він у британському полоні в Ріміні (Італія), звідки в листопаді 1945 року разом з 26-ма іншими полоненими (і між ними був і я) військові власті перевезли нас своїми грузовиками до Риму до нашої греко-католицької Колегії св. Йосафата. Студії закінчив у Атенеї (потім університеті) Конгрегації з поширення віри і прийняв священство з рук Кир Івана Бучка в травні 1951 року. В березні 1952 року той же єпископ як Апостольський Візитатор для українців в Європі послав о. Івана на душпастирську працю до Англії - спочатку в Лондоні та окрузі, а згодом, в 1956 році, на співробітника до великої громади в Брадфордї. В 1959 р. Кир Іван Прашко взяв Івана Шевціва до Австралії, де організувалась чимала українська громада (понад 20 тисяч осіб), розсипана по велитенських

просторах того континенту, включаючи ще й острови Нової Зеландії. Все те треба було "позбирати", шукаючи вірян УГКЦ, організувати, обслужити по тих просторах, долаючи їх не автомашинами, а навіть летунством. Таке було раніше і в Бразилії, але там простори долали василіани наші кіньми. Поміч від латинської Церкви була щира, але обряд, літургія, мова, шкільне виховання і все довкілля було австралійське і силою дійсності готовило українців до асиміляції, а священників до того жнива було мало, інтелігентних осіб до громадської праці також не вистачало. Серед того дніва попав о. Шевців зі своєю великою і невсипущою працьовитістю ще з кількома священниками. Його доробок під проводом владики Прашка по короткім часі став справді великим, якого не осягнула ніяка інша еміграція в другій половині ХІХ-го століття, навіть в ХХ-му між двома війнами і після Другої світової війни з еміграцією, яка прибула до Австралії з "голими руками", без ніяких засобів праці, без ніякої допомоги. Немов з-під землі вирости за той час тут 12 церков гарної архітектури (не старих куплених і пристосованих будівель!), 8 парафіяльних домів, декілька великих залів, кілька шкіл і три монастирських доми зі Сестрами Василіанками. Серед того ще поява часопису і друк потрібної літератури, діючі Братства, Сестринства і Товариства, праця серед молоді. Життя, як кажуть, закипіло не без труднощів і різних перешкод. Все з неба не падало. Серед того завзята була насамперед вперта, відважна і жертвенна праця на Христовій ниві о. Шевціва. Мав щастя навіть здобути поважні суми грошей, якими віддавав борги слабших громад, а з народженням нашої Української Державності в кінці століття він міг дати і "першу допомогу" нашій Церкві в Україні, якій заблисло сонце волі.

Признаюсь, що був час, коли почався той ріст серед тієї працьовитості о. Івана, писання листів, друку його статей і проповідей, різної полеміки, організаційної гарячки і здобутків, я з певністю легковажно порівняв о. Івана до славного мужа первісної Церкви в II-III столітті Тертуліяна. Він не належав до Отців Церкви, бо в своїх адвокатських здібностях і крайностях попав у ересь монтаністів, але своїм пером, стилем, своєю ревністю у знаменитих творах і проповіді Христа він розбивав усі ворожі затії диявола! Ні один патролог не пробує описати його як сірого Христового письменника. Наш о. Лаба описує Тертуліяна з великим нескритим захопленням. Бачу для опису о. Шевціва прикмети Тертуліяна – у слові, ревності, в його писаннях, його відвазі, незвичайній працьовитості і відданості себе в своїм покликанні. Натерпівся він багато від тих, хто його не розумів і не цинив його працю.

Отець Іван не тільки жив і трудився для душ йому повірених в Австралії. Він журився, як міг і в різний спосіб жив, журився нашою Церквою і Народом в Україні, в її неволі. Її там хотіли вбити і здавалось ворогам, що їм це вдалось і що вона на чужині загине. Блаженніший Йосиф, діставшись на волю, розбудив нас. Отець Шевців був один з тих, що кинувся Блаженнішому Йосифові допомагати, "щоб ми були собою".

Вислів високого змісту. Він мав відвагу писати (проти "бон-тону" дипломатії!) свої листи-благання впрост до папи, кардиналів, Конгрегацій, наших єпископів. Це можна б назвати очайдушністю з духовного розпачу, одержимістю, але оправдати це може тільки любов, любов до своєї Церкви і Народу. Це не легкодушна моя риторика. Цьому можна лише дивуватися і подивляти. Користі отець Іван з того не мав ніякої особисто, а лиш терпіння. Від своїх і чужих...

До отця Івана можна віднести слова Шевченка, вставляючи в його уста слова "Кобзаря": "Мені однаково". Гарна паралель: "Мені однаково, чи

будуть мене судити, карати, сміятись з мене, чи будуть славити і підтримувати... Та не однаково мені, коли мою Церкву і нарід "злії люде присплять, лукавії, і в огні її, окраденую, збудять". Тим я і оправдую о. Шевціва і в його помилках і невдачах, недостачах і пересадах, в його одержимості навіть. Така була в нього вдача і його любов. Це треба розуміти і шанувати!

Про все те скажуть нам біографи на основі не своїх нервів, амбіцій чи паперового патріотизму, а на основі пізнання і визнання величезних оwoчів жертвенної праці о. Івана.

Старий Сенека писав: "Nulla dies sine linea" - "ані дня без начерку". І жодного дня без праці-труду! Таким дослівно був отець Іван Шевців. Коротше того не можна про нього написати. Про це також можуть написати і тії, кого він навчав і провадив. І знова не обійдусь без старої латинської засади: Sine ira et studio - не писав я цього ані в гніві, ані строгості і упередженнях. Нехай австралійська земля прийме його (додам: він хотів бути похороненим в Україні, але... Але мабуть о. Іван знав слова Івана Франка про свою любов до України і свого Народу: "Я не люблю тебе з великої любови!») зі своєю австралійською вдячністю, а Україна і наші емігранти в Австралії зі своїми нащадками нехай його ніколи не забудуть! Він своєю життєвою вдачею цю любов заслужив!

*Отець Іван Музичка (Рим)*